

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐบาลทุกสมัยมีนโยบายที่จะเร่งรัดพัฒนาประเทศในทุก ๆ ด้าน แต่การเร่งรัดพัฒนาประเทศจะบรรลุผลสำเร็จด้วยดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับเหตุการณ์และปัจจัยหลายประการ ประการที่สำคัญที่สุดก็คือ การศึกษา เพราะการศึกษาเป็นแบบที่มีหน้าที่ในการพัฒนากำลังสังคมเพื่อพัฒนาประเทศชาติโดยตรง (วิรุญฑ วิเชียรโชติ 2515: 59) สำหรับการประถมศึกษาชั้นนั้น เป็นการศึกษาระดับพื้นฐานที่ให้แก่พลเมืองทั่ว ๆ ไป เพื่อจะได้มีความรู้ในการประกอบอาชีพ และให้ความรู้ในการศึกษาขั้นสูงต่อไป ซึ่งรัฐบาลทุกรัฐบาลถือว่าการประถมศึกษาเป็นหลักสำคัญในการพัฒนาประชาธิปไตย และการวัดความเจริญของชาติ (สิปพนธ์ เกตุทัต 2524: 6) ทั้งนี้เนื่องจากเด็กในวัยประถมศึกษาชั้นนั้น ร่างกายและสมองจะเจริญเติบโตรวดเร็วกว่าวัยอื่น ๆ ซึ่ง บลูม (BLOOM) ได้ยืนยันคำกล่าวนี้ โดยใช้ข้อมูลการวิจัยติดตามและระยะยาวของ โฮนิส (HONYS) สรุปว่าสติปัญญาเจริญเร็วมากเมื่ออายุยังน้อยและจะค่อย ๆ ช้าลงเมื่ออายุเพิ่มมากขึ้น เด็กอายุ 1 ปี และ 4 ปี สติปัญญาจะพัฒนาร้อยละ 20 และ 50 อายุ 8 ปี และ 13 ปี จะพัฒนาได้ร้อยละ 80 และ 90 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ 2529: 1) ฉะนั้นในการพัฒนาประเทศจึงมุ่งพัฒนาเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญโดยเฉพาะ ระบบการประถมศึกษาที่มีนักเรียนในระบบการศึกษา มากเกือบถึง 8 ล้าน (เกษม สิริสัมพันธ์ 2526: 3) โดยที่สถิติใน พ.ศ. 2524 มีจำนวน 7,307,674 คน (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525: 5)

จากข้อมูลดังกล่าวมาจะเห็นได้ว่าการพัฒนาบุคคลตั้งแต่ยังเป็นเด็กนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งในการที่จะช่วยสร้างให้เด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ในอันที่จะดำรงชีวิตที่เป็นบุคคลที่พึงปรารถนาของสังคมในวันข้างหน้า

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาเด็กนั้นมีหลายประการที่สำคัญ ได้แก่ ปัจจัยด้านสุขภาพอนามัย

และด้านการศึกษา (อโณทัย เจคนเสน 2522: 21) โดยมีสิ่งเกี่ยวข้องและมีความสำคัญต่อบังคับ
 ค้ำกว่าก็คือ อาหารและโภชนาการ เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับการวางรากฐานการพัฒนา
 ร่างกาย และสติปัญญาของเด็กแต่ละคน (วัลย์ทิพย์ สาขลวิจารณ์ 2524: 2) ถ้าบุคคลใดได้รับ
 อาหารที่มีคุณค่าเพียงพอมาโดยตลอดตั้งแต่เกิดจนตลอดวัยเด็ก บุคคลนั้นก็จะมีโอกาสมีร่างกาย
 สมบูรณ์แข็งแรง ทั้งมีสติปัญญาเจริญเต็มที่ เป็นกำลังของสังคมและประเทศชาติ ในทางตรงกันข้าม
 ถ้าบุคคลใดขาดแคลนอาหาร ได้รับอาหารที่ไม่เพียงพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็กแรกเกิดและ
 ตลอดวัยก่อนเรียน จะไม่มีโอกาสที่จะเจริญเติบโตเต็มที่ทั้งทางกายและปัญญา ความด้อยหรือ
 ชงกั้งกันในความเจริญทางสติปัญญาที่เกิดขึ้นในระยะนี้ไม่มีทางที่จะชดเชยให้เป็นปกติได้ในระยะ
 เวลาต่อมา ไม่ว่าจะชดเชยมากสักเพียงใด (ชวลิต รัตนกุล 2518: 5) จึงอาจจะสรุปได้ว่าอาหาร
 เป็นปัจจัยต่อการเจริญเติบโต การไม่ได้รับประทานอาหารอย่างเพียงพอและเพียงพอกระทบ
 กระเทือนต่อการพัฒนาทางกายและสมอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงของเด็กอายุก่อนประถมศึกษา
 และเด็กที่เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งเด็กเหล่านี้จะเติบโตเป็นพลังที่สำคัญของสังคมและ
 ประเทศชาติต่อไปในอนาคต

ประเทศไทยเราแม้จะเป็นประเทศเกษตรกรรมที่มีความอุดมสมบูรณ์มากที่สุดในโลกใน
 โลกประเทศหนึ่ง มีผลผลิตทางการเกษตรมากมายหลายชนิดที่สามารถส่งออกไปขายต่างประเทศ
 จนถือเป็นรายได้หลักส่วนหนึ่งของประเทศก็ตาม แต่ปรากฏว่ามีเด็กไทยเป็นจำนวนมากเป็นโรค
 ขาดอาหาร ร่างกายได้รับสารอาหารไม่เพียงพอกับความต้องการ มีผลทำให้การเติบโตของสมอง
 ไม่สมบูรณ์ ซึ่งจากสถิติของกองโภชนาการ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุขใน พ.ศ. 2526
 พบว่า เด็กก่อนวัยเรียน (อายุ 0-5 ปี) จำนวนประมาณ 6,400,000 คนนั้น เป็นโรคขาดสาร
 อาหารถึงประมาณ 3,000,000 คน โดยแบ่งเป็นขาดสารอาหารระดับรุนแรงประมาณ 128,000
 คน ระดับปานกลางประมาณ 986,000 คน และระดับเล็กน้อยประมาณ 2,000,000 คน และ
 นอกจากนี้ยังพบว่า เด็กในวัยเรียน (อายุ 6-14 ปี) ซึ่งมีจำนวนประชากร 9,700,000 คนนั้น
 เป็นโรคขาดสารอาหารถึง 4,800,000 คน หรือร้อยละ 40-50 (สำนักงานคณะกรรมการการ
 ประถมศึกษาแห่งชาติ (2517: 5) และจากการสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติที่สำรวจสภาพ
 การขาดแคลนอาหารของนักเรียนทั่วประเทศใน พ.ศ. 2521 พบว่า มีนักเรียนในโรงเรียน
 ประถมศึกษาที่ขาดแคลนอาหารกลางวัน จำนวน 1,111,750 หรือร้อยละ 17 ของนักเรียน

ประถมศึกษาทั้งหมด และขาดแคลนอาหารเข้า จำนวน 355,272 คน หรือร้อยละ 6.12 ของนักเรียนประถมศึกษาทั้งหมด และในจำนวนนี้รวมผู้ที่ไม่มีทั้งอาหารเช้าและอาหารกลางวันรับประทานด้วย

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ 2526: 2) ได้เห็นความสำคัญและให้ความสนใจต่อปัญหาสุขภาพอนามัยของนักเรียน ซึ่งเป็นผลมาจากการขาดสารอาหาร และสนใจที่จะให้ความรู้ทางการบริโภคอาหารอย่างถูกต้อง แต่ปัญหาดังกล่าวยังไม่ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระดับมากพอที่จะลดความรุนแรงของปัญหาลงได้ทันการณ์ จะเห็นได้จากช่วงก่อนการโอนโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด มาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ กระทรวงมหาดไทย ได้เสนอวิธีแก้อปัญหาดังกล่าวต่อคณะปฏิวัติใน พ.ศ. 2517 โดยใช้หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา วางโครงการอาหารกลางวันขึ้น ซึ่งคณะปฏิวัติได้เห็นชอบกับโครงการดังกล่าว แต่ในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ระยะที่ 3 มีอุปสรรคในด้านงบประมาณ จึงได้ดำเนินการเท่าที่จะทำได้โดยใน พ.ศ. 2517 ได้ดำเนินการโดยใช้เงินจากมูลนิธิช่วยการศึกษาประชาบาล จำนวน 4 โรงเรียน พ.ศ. 2518 จำนวน 39 โรงเรียน และ พ.ศ. 2519 จำนวน 74 โรงเรียน โครงการอาหารกลางวันได้เริ่มดำเนินการอย่างจริงจังตั้งแต่ พ.ศ. 2520 โดยคณะรัฐมนตรีได้อนุมัติให้กำหนดโครงการอาหารกลางวันดังกล่าวไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 4 (2520-2524) เป็นต้นมา โดยได้กำหนดเป้าหมายในการดำเนินการไว้ปีละ 270 โรงเรียน ยกเว้นโรงเรียนใน พ.ศ. 2520 ดำเนินการ 390 โรงเรียน พ.ศ. 2521 ดำเนินการ 422 โรงเรียน (โดยใช้เงินงบประมาณ 300 โรงเรียน ส่วนที่เหลือใช้เงินมูลนิธิช่วยการศึกษาประชาบาล) ในแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 5 (2525-2529) สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้จัดทำโครงการต่อเนื่องจากแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 4 และดำเนินการตามนโยบายการพัฒนาอาหารและโภชนาการในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 (พ.ศ. 2525-2529) โดยได้กำหนดโครงการไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 5 ปีละ 800 โรงเรียน ซึ่งได้จัดสรรงบประมาณเป็นจำนวน 55,677 ล้านบาท และนอกจากนี้คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ก็มีนโยบายที่สนับสนุนให้โรงเรียนประถมศึกษาจัดโครงการอาหารกลางวันให้ครบทุก

โรงเรียนใน พ.ศ. 2530 ตามที่ปรากฏในแผนการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 6 เพื่อเป็นราชสักการะต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสทรงมีพระชนมายุครบ 5 รอบ และครองราชย์มาครบ 40 ปี ในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 นี้อีกด้วย

อย่างไรก็ตาม เมื่อเปรียบเทียบโรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ ซึ่งมีทั้งหมด 30,696 โรงเรียน กับจำนวนโรงเรียนที่ดำเนินการโครงการอาหารกลางวันแล้วใน พ.ศ. 2527 ซึ่งมีเพียง 7,168 โรงเรียน นับว่าเป็นอัตราส่วนที่น้อยมาก คือ สามารถจัดได้เพียงร้อยละ 22 เท่านั้น ยังมีโรงเรียนประถมศึกษาที่ยังไม่ได้จัดโครงการอาหารกลางวันอีกถึง 23,525 โรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2527: 5)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2527: 16-17) ได้สรุปสภาพปัญหาของการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านมา คือ

1. งบประมาณมีจำนวนจำกัด นอกจากจะได้รับงบประมาณน้อยแล้วในงบประมาณที่จำกัดนี้ งบประมาณร้อยละ 50 ของงบประมาณที่ได้รับยังคงนำไปใช้จ่ายในการอบรมผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้ปฏิบัติการ จึงทำให้ขาดเงินทุนหมุนเวียนและขาดอุปกรณ์ฯที่จะใช้ดำเนินการ
2. เนื่องจากโครงการมุ่งเน้นหลักวิชาการตามหลักโภชนาการและอาหารที่มีคุณภาพมากเกินไป ทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินการ เพราะขัดกับหลักและสภาพแวดล้อมที่เป็นจริง
3. การดำเนินการมีผู้รับผิดชอบเพียงคนเดียว ครูผู้ปฏิบัติการที่ได้รับการอบรมจะถูกแต่งตั้งให้เป็นผู้ดำเนินการ จึงขาดความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนและชุมชน และเมื่อครูดังกล่าวย้ายหรือลาออกทำให้โครงการอาหารกลางวันค้างงักงันโดยสิ้นเชิง
4. ต้นทุนการประกอบอาหารสูง เนื่องจากโรงเรียนต้องซื้ออาหารสดมาประกอบอาหาร ทำให้ต้นทุนสูงแต่อำนาจในการซื้อของนักเรียนต่ำ โครงการอาหารกลางวันจึงขาดทุนและเงินทุนหมุนเวียนหมดไปโดยสิ้นเชิง โครงการจึงหยุดงัก หรือดำเนินการไปด้วยความยากลำบาก
5. ขาดความร่วมมือ ผู้บริหารโครงการและครูที่ไม่ได้เกี่ยวข้องในโรงเรียนไม่เห็นความสำคัญของโครงการ โดยถือว่าโครงการอาหารกลางวันมิได้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ

เรียนการสอน จึงไม่ให้ความร่วมมือ ทำให้โครงการอาหารกลางวันไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

จังหวัดอุตรดิตถ์ก็เช่นเดียวกับจังหวัดอื่น ๆ ของประเทศที่มีสถานะความอดอยาก ปรากฏอยู่เป็นบางส่วนในชนบท โดยเฉพาะในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีนักเรียนร้อยละ 21.88 หรือจำนวน 12,000 คน เป็นโรคขาดอาหาร ทั้งนี้เพราะฐานะความเป็นอยู่ของผู้ปกครอง นักเรียนในชนบทยากจนและอดอยากมีถึงร้อยละ 31.35 หรือจำนวน 15,748 คน (สำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ 2528: 1)

อย่างไรก็ตาม จังหวัดอุตรดิตถ์ได้ถือนโยบายที่จะส่งเสริมสนับสนุนรณรงค์บุคลากรทั้ง ภาครรัฐและเอกชนให้ร่วมช่วยกันขจัดความอดอยากของประชาชนให้หมดไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความทิวโหยของนักเรียนซึ่งเป็นปัญหาเฉพาะหน้าที่สำคัญ โดยจัดโครงการรณรงค์ขจัดความอดอยากของเด็กนักเรียนยากจนในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ จำนวน 54,830 คน ให้ได้รับโภชนาการกลางวันและนมถั่วเหลืองทุกวัน ด้วยการส่งเสริมสนับสนุนและระดมทรัพยากร ทั้งภาครัฐบาล จาก 4 กระทรวงหลัก คือ กระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงมหาดไทย, กระทรวง สาธารณสุข, กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และภาคเอกชน ได้แก่ พ่อค้า ประชาชน สตรีแม่บ้าน กลุ่มหลังต่าง ๆ ผนึกกำลังร่วมช่วยกันจัดตั้งกลุ่มสตรีแม่บ้านหมู่บ้านผลิต เปลี่ยนกันรับผิดชอบใน การจัดหาและจัดทำอาหารกลางวันและนมถั่วเหลืองให้เด็กนักเรียนได้รับประทาน โดยวิธีการ ึ่งตนเอง มิได้ใช้งบประมาณของรัฐแต่อย่างใด เริ่มดำเนินการตั้งแต่เดือนสิงหาคม พ.ศ. 2528 เป็นต้นมาซึ่งโครงการนี้สอดคล้องกับนโยบายที่จะสนับสนุนให้โรงเรียนประถมศึกษาจัดอาหาร กลางวันให้ครบทุกโรงเรียนทั่วประเทศในปี 2530 ตามที่ปรากฏในแผนการศึกษาแห่งชาติระยะ ที่ 6 เพื่อถวายเป็นราชสักการะต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในวโรกาสมีพระชนมายุครบ 5 รอบ และครองราชย์มาครบ 40 ปี ในวันที่ 5 ธันวาคม 2530 นี้ด้วย (สำนักงานการประม ศึกษจังหวัดอุตรดิตถ์ 2528: 2)

นโยบายดังกล่าวของจังหวัดอุตรดิตถ์ที่มุ่งขจัดความอดอยากของเด็กนักเรียนยากจนใน โรงเรียน ตามโครงการบริการอาหารกลางวันและนมถั่วเหลืองนั้น ปรากฏว่าจังหวัดอุตรดิตถ์ สามารถดำเนินการได้บรรลุเป้าหมายเป็นอย่างดี (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ 2528: 1) และจนกระทั่งในปัจจุบันนี้จังหวัดอุตรดิตถ์สามารถจัดตั้งกลุ่มแม่บ้านเลี้ยงอาหาร กลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาได้ครบทั้ง 306 โรงเรียน จัดอาหารกลางวันให้นักเรียนได้กว่า

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์
 ๓๐๖ ถนนวิเศษชัยชาญ
 อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์

5 หมื่น 5 พันคน (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ 2529: 39)

การดำเนินการของจังหวัดอุตรดิตถ์ตามที่กล่าวมานั้น นับเป็นความเคลื่อนไหวใหม่ทางการศึกษาที่ใช้ความร่วมมือของหน่วยงานราชการต่าง ๆ และชุมชนช่วยส่งเสริมการศึกษาอย่างเด่นชัด และสามารถบรรลุเป้าหมายเป็นอย่างดี ทำให้ได้แนวคิดที่ว่า การดำเนินการโครงการต่าง ๆ สามารถทำสำเร็จได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยเงินจำนวนมากจากรัฐบาล แต่อาศัยการระดมสรรพกำลังที่มีอยู่ในชุมชน ก็สามารถประสบผลสำเร็จได้ จากเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดโครงการอาหารกลางวันของจังหวัดอุตรดิตถ์ ตลอดจนปัญหาการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ เพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลและแนวทางสำหรับกิจการ เช่นนี้ในจังหวัดอื่น ๆ ต่อไป นอกจากนี้ยังเป็นการเสนอแนะแนวทาง เพื่อที่โรงเรียนประถมศึกษาจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไขโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์
2. เพื่อศึกษาปัญหาการจัดโครงการอาหารกลางวันของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มุ่งศึกษาเพื่อให้ทราบแนวทางและปัญหาการจัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ ในปีการศึกษา 2531 โดยการใช้แบบสังเกตและแบบสอบถามถามผู้บริหาร ครูปฏิบัติการซึ่งจะครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับสภาพการวางแผนงานการดำเนินงานและปัญหาของการดำเนินงานโครงการอาหารกลางวัน

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยนี้มีความเหมาะสมและเชื่อถือได้ เพราะได้ผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้ว
2. การศึกษาการจัดโครงการอาหารกลางวันในด้านการวางแผนและขั้นตอนการดำเนินงานนั้น ผู้วิจัยมุ่งศึกษาจากโครงการและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดโครงการอาหารกลางวันที่เกิดขึ้นโดยสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์เท่านั้น เนื่องจากเป็นแนวนโยบายหลักของจังหวัดที่มุ่งให้ทุกโรงเรียนมีรูปแบบการดำเนินงาน เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

คำจำกัดความของการวิจัย

โครงการอาหารกลางวัน หมายถึง การจัดอาหารกลางวันในโรงเรียน เพื่อให้เด็กนักเรียนได้รับประทานอาหารกลางวันที่มีคุณค่า และปริมาณที่เพียงพอแก่ความต้องการของร่างกาย และเพื่อส่งเสริมให้เด็กนักเรียนที่ขาดแคลนอาหารกลางวันตลอดจน เป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับโภชนาการแก่ผู้ปกครองและชุมชนที่เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมอาหารกลางวันสำหรับนักเรียนด้วย

การจัดโครงการอาหารกลางวันหมายถึง การวางแผนและขั้นตอนการดำเนินงานโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา ในระยะเวลาที่ทำการศึกษา โดยพิจารณาในด้านต่าง ๆ คือ บุคลากร งบประมาณและการเงิน นักเรียน สถานที่ อุปกรณ์และเครื่องมือ เครื่องใช้ และอื่น ๆ

ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนประถมศึกษาในจังหวัดอุตรดิตถ์ที่จัดโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียน

ครูผู้ปฏิบัติการ หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ทำหน้าที่รับผิดชอบในการดำเนินงานโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์

ประโยชน์ของการวิจัย

1. ทรายกระบวนกรปฏิบัติในอันที่จะนำไป เป็นตัวอย่างและแนวทางการจัดโครงการอาหารกลางวันสำหรับโรงเรียนและหน่วยงานที่สนใจ
2. เป็นแนวทางสำหรับ เสนอแนะบุคลากรที่เกี่ยวข้องของจังหวัดอุตรดิตถ์ เพื่อแก้ไขโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น
3. เป็นแนวทางสำหรับศึกษาปัญหาและการแก้ไขปัญหาการดำเนินงานโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษาจังหวัดอุตรดิตถ์ เพื่อเป็นแนวทางแก้ปัญหาให้แก่โรงเรียนในจังหวัดอื่น ๆ ที่มีสภาพปัญหาค้ำคลึงกัน